

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 26. Quomodo illam Deus corroboraverit tribus gradibus perfectæ
patientiæ, pro terribilibus cruciatibus ac tormentis, quæ per reliquam
vitam sustinuit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

ri. Obstupefacta & confusissima propter hanc visionem, dixi Domino: Quid est hoc, Bonum meum, ac Domine mi? Suntne fortè istimet mei defectus, & iniquitates mei cordis? Nequaquam, respondit mihi tunc Divina Majestas: sed vidi admirandū in modum paulatim patefieri, & aperiri à summitate usque deorsum meum cor: cūmq; aspicerem, iubente Domino, quid esset intus, vidi illud esse pulcherrimum, & habere colorem vivacissimi rubini, atq; intus in ipsius medio efformatam & expressam literis purissimè aureis, illam arcanam epigraphen, tribus descriptam lineolis (cujus jam facta est mentio) videlicet: *Hic hospitatur JESUS*: unaque admiranda dona, quibus in decursu meæ vitæ gratiosè fueram cumulata à DEO. Cū deinde id considerans essem mihi met crepta, denuò mihi dixit Dominus: Accipe, Amica mea, ex mea manu hoc donum, quod tibi ego do; oblatumque ità meæ animæ, & cordi, ibidem reliquit, ac posuit. Tum anima acceptavit illud Divinum donum, jubente Domino, cum quàm maxima reverentia; atque per hanc misericordiam est repleta solatio, & confortata, ac unita

cum suo DEO, qui respondens meæ cogitationi, quam habueram de illa via, quæ plena erat terrâ, mihi dixit: Dic Amica, ubi nascitur, custoditur, & conservatur aurum purissimum, quod est omniū præstantissimum, & gemmæ pretiosæ, nisi in mineris terræ, & conchis marinis? Ecce, ità conservatur & custoditur perfectus amor DEI, & virtutes, in cineribus & glebis defectuum, ac fragilitatum naturalium, id quod ego providè dispono, meâ potentia, quæ hoc ità efficere potest: & ista est via, quam vidisti. Quo dicto, ponens super me suam sacratissimam manum, dixit: Amica mea, vale. Ego tunc provoluta ad ipsius sacratissimos pedes, dixi: Non, non, Domine, hoc non: quia re verâ te non patiar abire; mecum te oportet manere, & me tecum, per tuam gratiam, in æternum. Dominus autem mihi respondit: non, quemadmodum merebatur mea temeritas, sed secundum suam infinitam bonitatem: sit ità, sicut dicis; & fui statim rapta in ecstasim. *Tota hac visio abundat præclaris monitis, quæ brevitas causâ omitto, & facile erit ex ea elicere.*

☉) * * (☉)

CAPUT XXVI.

Quomodo illam DEUS corroboraverit tribus gradibus perfectæ patientiæ, pro terribilibus cruciatibus ac tormentis, quæ per reliquam vitam sustinuit.

Per idem tempus inchoavit novo modo continuum statum admirandæ patientiæ, exercitæ in tolemandis horrendis afflictionibus ac doloribus, quæ appresso quodammodo sigillo confirmat sanctitatem. Habet hæc virtus tres gradus, quorum alius est alio excellentior. Primus est, sustinere molestias æquo animo, sine querelis vel murmurationibus, cohibito murmure, qui propter illas naturaliter oboritur. Secundus est, optare ex animo afflictiones, quemadmodum alij exoptant consolationes, ob magnam illarum estimationem. Sed quia ipsis ingruentibus

solent intepescere desideria, & crescere timores ac tædia, tertius est, gaudere in erumnis, & exultare gloriando (sicut ait Apostolus) in cruce Christi, & in tribulationibus, amore illius tolerantis. In his tribus patientiæ gradibus excelluit Marina de Escobar, inter omnis generis afflictiones, quas sustinuit, ascendendo ex uno ad alium, sed non semper paritione. Quandoquidem tener ac suavis, & fervens DEI amor, illi interdum eam injiciebat aviditatem tolerandarum afflictionum, ut quidquid pateretur, ipsi videretur modicum, aut nihil, tametsi re verâ esset multum, diceretque quàm cupidissimè ad DEUM: Nemone reperietur, qui castiget hanc beatissimam?

ftiam? *Et: Oportet me habere manus ligatas, nē faciam, quod vellem. Atq; aliās illi dixit: Mi Domine, & meum Bonum, ēstne possibile, quōd mihi nihil sit pro te patiendum? Verūm Dominus mihi respondit: Itā, pateris, sed non sentis. Illa verō nihilominus replicabat inquiens: Aliquando mihi Tua Majestas dixit: Quid à me petivisti, quod tibi non concesserim? quomodo ergo mihi non das, quod à te peto, dum tantopere desidero, pro te pati? Et aliā vice illi dixit, petens ab eo afflictiones: quōd, si ipse aliquid ab ea peteret, datum illi esset statim, quā promptissimē, etiam universa, qua existunt in caelo & terra, si essent ipsius. Dominus autem illi respondit: Nunquid ego tibi jam non concedo, quod à me petis? Et cum ei insignem contulisset gratiam, ut esset illi quā conjunctissima, nesciens quomodo se ipsi posset exhibere gratiam, rogavit illum, ut sibi aliquem daret, qui se excruciatet, tametsi esset diabolus. Hunc in modum manifestabat sua ardentia desideria patiendi, quāmq; id illi esset gratum, ut constat ex suprà dictis.*

§. I.

Sed quia fervor iste sensibilis, quando est usque ad eōdē vehemens, facit, ut non sentiantur afflictiones, solet illum DEUS subtrahere suis electis, cujus loco ipsi dabit magnum ac heroicū desiderium patiendi, ut superiore parte spiritūs vinceret omnes carnis difficultates. Et hic modus desiderandi adfert gaudium quoddam ac solatium internum, nec non magnam tranquillitatem animae, sicut experta est haec famula DEI, quae de se dicit: Tanta est, ac tam immensa misericordia, bonitas & sapientia hujus magni DEI ac Domini nostri, ut ignorem, quomodo explicem, vel eloquar id, quod agit cum mea anima: quia licet permitteret, ut affligeretur, & continuē ac plurimūm pateretur, ad eōdē ut nē momento careret afflictione, tamen etiam itā illam confortabat, ac tranquillabat, & quasi solabatur, reddebātque contentissimam omni eō, quod ipsius Majestas faciebat, & mittebat in illa fieri, ut in una eadēque anima invenirentur

duae res in speciem opposita, quas solus DEUS suā potentia, sapientia & bonitate potest efficere & componere, videlicet turbatio, & timor, afflictio, ac dolor maximus, & aliunde solatiū, ac summa confidentia erga DEUM, summūmq; desiderium patiendi, quidquid ille vellet, ei que placeret, nec non magna conformitas cum sancta ipsius voluntate. Præterea vis hujus desiderij innititur estimationi patientia ac bonorum, quae adfert, quā DEUS ingenerat: unde, quantum ipsa experiebatur, dicebat, per crucem operari DEUM in anima bene disposita mirabiles effectus, humilitatis & cognitionis propria, ac Amoris DEI, nec non Divini luminis, ut cognoscatur magnus amor, quo nos amat, & sollicitudo ac providentia, quam habet, ut dirigat omnia nostra opera ad majus bonum, ac profectum animarum nostrarum, itā ut nos possimus excitare ad patiendum eō, quod dixit Sanctus Paulus: Nos oportet gloriari in Cruce Domini Nostri JESU Christi. Quia ingentia bona, quae Sanctus Apostolus in illa reperit, ac tam diversimodē est expertus, fecerunt, ut sic loqueretur, & quasi fieret sui impositus, ut invitaret omnes ad istam gloriam, & bona Crucis. Tandem ait: Cum aliquando dixissem, non esse, cur manifestentur Confessario afflictiones, dolores, ac infirmitates, quas patiebar; respondit mihi Dominus; nescire me, quid dicerem: finem enim suarum gratiarum, mihi à se præstitarum, esse, ut paterer, quod patiebar, & omnibus absolutas numeris gratias ac favores, esse, multum pati, ideōq; hoc esse præcipuum, quod deberem manifestare.

§ II.

Itā habebat dispositam Dominus Marinam, quando illi se spectandum præbuit, anno millesimo sexcentesimo tertio, quo attingent quædamagesimum nonum suae aetatis, cum inciperent majores ipsius cruciatus, ut illam bene pro his præpararet. Obiit illius Confessarius, Pater Petrus de Leon, vir verē Sanctus, & qui illius cum gerebat amore sanē paterno, non tantum quoad spiritualia, sed præterea etiam quoad temporalia, quorum patiebat penuriam. Sensit ejus mor-

tem tenere, & magis quam sentire potuisset
jacturam cujuscunque rei in mundo: tulit
illā tamen cum magna sue voluntatis trans-
fusione in voluntatem DEI, qui ipsam eo-
dē die est plurimum solatus: intellecto nam-
que ejus obitu, eō quoddam audiuisset repetito,
per intervalla, pulsū sonantem campanam.
Domus Professæ, ibat ad Collegium Sancti
Ambrosij, ubi ego morabar: vixdum autem
egressa ē sua domo, vidit Angelos ferentes a-
nimam Sancti Patris ad cælum: quo specta-
culo fuit vehementer exhalantia, ac paulo
post illi est ostensus locus, quem ibi obtineret.
Viditque ipsius animam tam candidam &
puram, quam si nullo unquam fuisset leshali
peccato contaminata: gloria verò, quā per-
fruebatur, erat ea, quam fuerat assecutus suis
bonis operibus, & laude dignis laboribus, to-
lentis absque repugnantia, & impedimen-
tis, cum quibus illam alij Sancti promerue-
runt, vincendo difficultates, ac decertando
cum hostibus: fuerat enim preeditus naturali
quadam mansuetudine, affabilitate, ac sua-
vitate, ut videretur omnino carere passioni-
bus.

Postquam rediisset domum, accidit illi, ut
inter orandum videret id, quod sequitur:
Dum die Commemorationis omnium fide-
lium defunctorum manē, mea anima
agens cum DEO, majorem in modum læ-
taretur, quod Divina Majestas mihi digna-
ta fuisset præbere occasionem, ut ipsi of-
ferrem libenter & fortiter summum, quod
illi poteram offerre, & susceperam ex ejus
manu, utpote meum Confessarium, & Pa-
trem Spiritualem Patrē Petrum de Leon,
qui eo die ex hac vita migraverat, anno
1603 (Cæterum enim mihi DEUS eam
ex mera sua bonitate & clementia præstite-
rat gratiam, ut quidquid non est Divina
Majestas, conculcarem pedibus) itā,
gaudens dicebam DEO, quantum
boni mihi Divina Majestas contulisset,
quantasque ipsi agerem gratias, pro tanto
beneficio, eō quod mihi fidisset, ac obtu-
lisset illam non exiguam crucem, relin-
quendo me quasi solam, dependentē tan-
tum ab ipso. Interea conplexi Christum
Dominum, stipatum sanctis Angelis, cum
magna majestate ac pompa. Ferebat verò,

tum ipse, tum quisq; Sanctorum, crucem
ex collo pendulam, quæ erat ex purissimo
auro, ita ut videretur agi Festum Crucis.
Statim autem ac mihi Dominus exhibuit
hoc mysterium, relicto ipso, confugi ad
DEUM, postulando ab eo (sicut semper
soleo) sanctum ipsius lumen, ut nè aberrarem
ab illius veritatibus, ac sancta volun-
tate. Post hoc mihi dixit Dominus cum
tenerrimo amore: Quid est, Amica? quasi
diceret: Unde venis? Deinde addidit Di-
vina Majestas: Dic, agē, visne hodie apud
me agere hospitem? visne mecum cibum
fumere? Ego indigna tantā gratiā, hoc au-
dito, erubui quā maximē, ac filii. Sed
Majestas gravissimi illius Domini, animad-
versā meā verecundiā, applicuit suam san-
ctam manum suo sacro pectori, dixitque
quā amantissimē: Mecum, mecum, te
volo cibum fumere, Amica. Tum videns
esse eam voluntatem DEI, dixi me liben-
ter velle; & fuit subito, jubente Domino,
crux meo collo appensa, à duobus sanctis
Angelis; alios autem vidi magnā diligen-
tiā præparantes in loco, ubi postea com-
municavi, in templo Societatis, opiparam
mensam, præsentē Domino. Semper au-
tem assistebant cum magna reverentia
Sancti Angeli Crucigeri, quos vidi combi-
nantes ac texentes floridissimam & elegan-
tissimam coronam, quam intellexi parari
pro me, quæ non eram promerita istam
gratiam. Mea igitur anima videns hæc
mysteria & miracula, erat abrepta, & stu-
pebat nesciens, neque intelligens, quid a-
geretur. Tum mihi id manifestavit Do-
minus, dixitque: Pervenisti jam, Amica,
ad promerendam coronam Crucis, quam
tibi obtuli: quia postquam superavisti duos
perfectæ patientiæ gradus, qui sunt, ferre
patienter tribulationes & crucem, atque
etiam illam desiderare amore mei, con-
scendisti tertium, qui est, gaudere in illis:
ideoque tibi dabitur, & imponetur hæc
pretiosa corona, quæ pro te facta est, & hinc
mysticē efformata. Quia verò principium
& causa valoris, quem illa crux habebat,
unāque omnium bonorum, quæ obtin-
gunt quibuslibet creaturis, fuerant merita
meæ Crucis, per quam, & in qua habent
valorem,

valorem, ac pretium cæteræ propter me toleratæ, idcirco meritò hoc festum potest appellari Festum Crucis: ad quod significandum volui, ut ego, ac tu, unaque mei Angeli in hoc Festo assumeremus insignem ac tesseram Crucis. Deinde præcepit Angelis, qui ordinariè opem ferunt meæ debilitati, ut me erigerent; quod ipsi subito præstiterunt, modicum me adlaborante, sicut aliàs, ut poteram. Tum me contuli ad templum, ubi paulò antè, quàm accesset tempus sumendi Christi Domini, vidi sacram mensam, de qua sum loquuta, cui assistebant reverenter Angeli. Verùm ego peccatrix, propter ecstasim, quam mea anima patiebatur in ea visione, quando mihi erat eundè ad suscipiendum Dominum, me non potui movere, ideòque venerunt Sancti Angeli ad me juvandum, & accessi ad altare; ubi dum Sacerdos cum sanctissima hostia conversus ad populum diceret: ECCE AGNUS DEI, contempsi Christum Dominum assidentem illi opiparæ mensæ, cum quibusdam ex illis Angelis, qui erant instar convivarum, alijs reverenter assistentibus ac ministrantibus supremo illi Domino; quos ipse etiam invitavit ad mensam, deditque illis cibum tam mysticum ac Divinum, ut nulla lingua possit eloqui, vel explicare ipsius præstantiam ac bona, quæ in eo reperiuntur, siquidem ipsemet DEUS se in illa mensa præbebat sumendum, quod ego stupebam. Interea verò quando Sacerdos venit ad me cum sanctissima Hostia, quod ego vix potui advertere, cum essem adeò abrepta, extendit Christus Dominus suam sacratissimam manum, deditque mihi illum Divinum cibum ac bolum, quem mysticè sumebam, & quo alebat ac sustentabat illos beatos spiritus, quibus ipsum porrigebat, & communicabat; ac tum Dominus circumdatus ab ijs Angelis, qui illù honorabant, ac adorabant, coniectis in me oculis, surrexit: & sic fuit finitum illud mysterium.

§. III.

Sed jurat ponderare præcipuum mysteriũ

ac secretum, quod convivium usque adeò beatum significabat, per insignia crucis: hac enim ipsi in super indicabant conjunctionem eximiarum gratiarum, cum magnis doloribus, quos tunc novo modo incipiebat tolerare. Siquidem postquam esset jam armata hæc patientiã, incepit DEUS satisfacere illius desiderijs, exercendo ipsam diversimodis doloribus, cruciatibus ac tormentis, partim per se ipsum, & per suos sanctos Angelos, partim per demones effrenatos ipsius hostes, concessit ijs idcirco majori facultate, adeò ut illius cubicellum, quod propè continuè infirma ac lecto affixa inhabitavit ultra viginti annos, etiamsi inde quidem esset quasi paradysus deliciarum caelestium, & adumbrata quadam beatitudo instar calis empyrei, eò quod in eo semper reperirentur Angeli vel Sancti, qui veniebant ad illam invisendam, cum supremo Rege vel Regina Univerforum; aliunde tamen fuerit instar angusti & luctuosi carceris, ac velut theatrum, & locus supplicij, ubi nunquam deerant cruces, unci, sagitte, ignes, bestia, & alia instrumenta, pro ipsa excarnificanda. Quamvis autem id fieret per species & representationes, quas Angeli boni & mali spiritualiter imprimebant ipsius animæ: tamen adeò alterabant, & perturbabant humores, ut gravissimis afficerent corpus doloribus. Propterea sancti Angeli sepe illam appellaverunt martyrem Domini: cui appellationi conforme est, quod ipsa narrant in hæc verba:

Dum quadam die ita essem doloribus oppressa, ut mihi videretur dolere, cor, haberèque me putarem intrà corpus quodpiam vivens, à quo exederetur: apparuit mihi Sanctissima Virgo, & cum magna commiseratione mihi dixit: Soror, quid habes, quòd sis adeò afflicta? Domina mea animæ meæ, agebam ego, videor mihi habere intrà corpus aliquod vivens, quod mihi cor exedit; si tibi placet, exime illud inde. Sanctissima Virgo respondit: Non habes, soror, non est hoc: sed est gladius doloris, qui tuum cor penetrat. Cui ego: Quomodo ergo, Domina mea, si habeo in corde meo Dominum, & hospitatur in illo JESUS, sicut mihi fuit dictum:

dictum; & ego scio, potest in ipso esse gladius, qui illud pertranseat? Ità foror (dixit sanctissima Virgo) hoc minimè repugnat, imò ubi hospitatur JESUS, ibi quod est Crux; & filius meus illam habuit toto tempore, quo vixit in mundo: atque

ego similiter, ex quo eum genui, illà nunquam carui: quæ fuit tanta, ut vos non possitis scire, aut cognoscere ipsius gravitatem. *Veritas hujus responsi apparebit ex ijs, quæ incipiemus referre in sequentibus capitibus.*

✽✽✽

CAPUT XXVII.

Quomodo DEUS cordi ipsius inferuerit internam crucem, & capiti coronam spineam, similiterque vulneraverit illius manus, pedes, ac latus.

Ubi finem ejusdem anni, quo quadragesimum quintum suæ ætatis numebat, in festis Nativitatis, & Circumcisionis, anno 1599. & millesimo, sexcentesimo, Dominus jecit fundamenta pro continuis exercitijs suscipiendorum ingentium dolorum, ac terribilium afflictionum, quibus ipsam decreverat probare ac perficere, imprimendo illi internè, ità ut non adverterentur exteriùs insignia suæ passionis, cum magno dolore, & modo admirabilissimo, quem, ut pote extrinsecum, descripsit fufius, aperiendo se Confessarijs, hac intione.

§. I.

Tantus est amor, quo DEUS profectur suas creaturas, ac tam sublimia sunt opera, & incomprehensibilia iudicia ipsius Sapientia, quæ in illis operatur, ut me reddant attonitam, ac obstupesciant, neque illa possim intellectu percipere, vel verbis explicare; adeoque ex magnitudine ipsius operum, quæ peragit in ista sua vilissima creatura, & contemptibilissima omnium, quas habet Divina ejus Majestas, id solum mihi remanet, quod ipse mihi relinquit, atque etiam liberaliter donat; & est clarissima cognitio magnæ meæ miseræ, quàmque nihil valeam ac possim; siquidem per talia opera & gratias non proficio, neque scio mandare executioni, vehementia placendi ipsi ac servitendi desideria, quæ Divina Majestas indi-

dit meæ animæ. Ut omnes videant quàm id mihi meritò esset faciendum, & quàm firmus omnes obligati idcirco honorare ac amare hunc Dominum nostrum, qui talia in nobis operatur, illique servire omnibus viribus nostris, referam, quod mihi his diebus accidit. Quia etiamsi hæc opera sint in singulis diversa, adeò tamen bene cuique conveniunt, suntque ità accommodata, ac proportionata cujuslibet indigentia ac genio, ut nulla alia possint cuiquam melius congruere, atque adaptari singulorum necessitati, ac aptitudini. Atque ità, ea quæ Divina Majestas operatur in quolibet, sunt ejusmodi, quæ unusquisque debet velle & desiderare, ac æstimare, & quibuscum tenetur amare, honorare, ac revereri hunc Dominum; eadem siquidem bona vult hac viâ ipsius animæ, quæ aliâ viâ alteri.

Postquam igitur mihi DEUS indidisset ingens desiderium amore sui aliquid patiendo, ex doloribus, quos ipse pertulit in Cruce; aliquando manè collecta more solito, vidi Christum Dominum, cujus aspectu mea anima fuit vehementer recreata, & aspicebam illum cum omni reverentia, quâ poteram. Intercà mihi dixit Divina Majestas: Volo tibi aliquid dare, quod te plurimum consolabitur, ac recreabit. Expectavi modicum, ut viderem, quid mihi Divina Majestas vellet dare; & paulò post conplexi in sacratissima manu Christi JESU Domini Nostri crucem elegantissimâ ac pretiosissimâ, cujus magnitudo & longitudo adæquabat spithamam. Et monstrando mihi ipsam Divina Majestas, dixit ad

Q₂

ad